

Գևորգ ԷՄԻՆ

Մասնա սարեր՝ մեջ ամպերուն

Մասնա սարեր՝ մեջ ամպերուն,
 Մասնա ջրեր՝ մեջ վիհերուն,
 Ամեն սարին՝ մի վանք ու բերդ,
 Ամեն ջրին՝ ջաղացի հերթ,
 Ամեն քարից ջո՛ր է գալիս,
 Աչքն ո՛ր թերվեր՝ դո՛ւր էր գալիս.
 Երկնուց իջնում էր մանանա՛...
 Ի՛նչ մանանա՛
 լավ մահանա՛,-
 Որ սասունցի հարս ու աղջիկ,
 Դաշտ իջնեին խունջի՛կ- մունջի՛կ,
 Գազպայի տեղ՝ նա՛զ քաղեին,
 Հոտաղ տղի սիրտ դաղեին.
 Որ հայրական հին տան կողքին,
 Անտառի մեջ, ժայռի գոգին,
 Մի նորելուկ հա՛րս մայրանար,
 Նոր օրորո՛ց գնար ու գար.
 Բարին լինե՛ր, չաիր՝ չգա՛ր...
 Հեյ վա՛խ, Մասնա բանձրի՛կ սարեր,
 Հեյ վա՛խ, Մասնա քաղցրի՛կ ձորեր.
 Չունան էսօր թե նվագեր՝
 Եկող անռան կարճագանքեր
 Մասնա ամեն թուփ ու քարից.

Ու թե դիտւն Էսօր թնդար,
Միչև աշուն, առանց դադար,
Ամեն գիշեր ու ամեն օր
Ժեռ- ժեռ քարեր Անդոկ սարից
Յա՛ծ կիջնեին գլոր- գլոր...